

Arrest

nr. 152 809 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. NOTENBAERT loco advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Jawpalal in het district Hesa-i Awali Behsud, van de provincie Maidan Wardak, waar u heel uw leven heeft gewoond. U ontvluchtte Afghanistan en meldde zich op 1 februari 2011 aan bij de Belgische asielinstanties waar u een asielaanvraag indiende. U verklaarde te zijn geboren op 31 december 1995 en voor uw leven te vrezen omdat uw familie een probleem met een andere Afghaanse familie had en omdat u gerekruteerd zou worden in een militie om te vechten tegen de Kuchi's. Uw vader zou geslagen zijn door de zonen van een zekere S.(...) en R.(...). Het conflict zou geëscaleerd zijn en uiteindelijk zou uw vader zo erg mishandeld zijn dat hij in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis werden u en uw vader met de dood bedreigd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een taskara en Afghaanse bankbiljetten neer. Op 2 april 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw minderjarigheid, de problemen van uw familie met een andere familie en uw bewering dat u gerekruteerd zou worden voor een militie. De beslissing van het CGVS werd op 26 juli 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 1 oktober 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 4 oktober 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater).

Op 20 februari 2014 diende u een derde asielaanvraag in. Op 19 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Op 18 april 2014 diende u een vierde asielaanvraag in. U verklaarde België niet te hebben verlaten. In het kader van deze asielaanvraag stelde u, net als tijdens uw vorige asielaanvragen, dat u problemen met de Kuchi zal ondervinden. Daarnaast verklaarde u geen familie in Afghanistan meer te hebben. Uw oom K.(...) die in Kaboel woonde zou om het leven zijn gekomen bij een aanslag in Kaboel. Over uw oom langs moederszijde N.(...) stelde u dat hij Afghanistan moest verlaten vanwege problemen met een neef langs vaderszijde genaamd B.(...), nadat deze laatste te weten kwam dat N.(...) u documenten had opgestuurd in het kader van uw tweede asielaanvraag. Op 15 mei 2014 besliste het CGVS om ook deze aanvraag niet in overweging te nemen. Er werd onder andere op gewezen dat uw verklaringen over uw oom K.(...) en uw oom N.(...) volledig in het verlengde lagen van iets op wat geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 17 juni 2014 diende u een vijfde asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u tijdens uw vorige aanvragen niet de correcte versie van de feiten had weergegeven. U zou destijds verzwegen hebben dat uw vader na zijn ontslag uit het ziekenhuis een lift kreeg van een zekere H.(...) F.(...). Onderweg stopte H.(...) F.(...) echter om Kuchi's te arresteren. Zijn bodyguards schoten een herder dood en arresteerden een zoon van S.(...). Uw vader kwam niet tussen en bleef gewoon in de wagen zitten. Toen de zoon S.(...) in de wagen werd gezet herkende hij uw vader. U zou dit voordien niet vermeld hebben omdat andere asielzoekers in het opvangcentrum u dit hadden afgeraden. Ze zeiden dat uw vader dan ook als moordenaar zou beschouwd worden. Daarnaast herhaalde u nog eens dat uw oom Nabi uit Afghanistan gevlucht zou zijn omwille van u en dat uw oom Q.(...) omgekomen zou zijn bij een bomsaanslag in Kabul. U voegde nog toe dat er in uw regio gevechten aan de gang zijn met Kuchi's. Daarnaast verwees u naar uw verblijf in een kerk in België. Beelden van de kerkbezitters zouden verspreid zijn via de media en het internet en u vreest daarom gedood te worden door de taliban die u wegens uw verblijf in de kerk als bekeerling zouden beschouwen.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban gericht aan de kerkbezitters, foto's van Kuchi's uit uw regio, foto's van uzelf in de kerk en tijdens manifestaties in België en een poster met daarop foto's van Afghanen die in de kerk verbleven waaronder ook uw foto.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste vier asielaanvragen een weigeringsbeslissing nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden gehecht aan uw vluchtmotieven. In het kader van uw vijfde asielaanvraag stelde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u in het kader van uw vorige aanvragen niet de correcte versie van de feiten had verteld. Zo zou u verzwegen hebben dat uw vader na zijn hospitalisatie een lift kreeg van een zekere H.(...) F.(...). Deze zou onderweg gestopt zijn en een de zoon van S.(...) gearresteerd hebben en een herder hebben doodgeschoten. De zoon van S.(...) zou uw vader die in de wagen zat herkend hebben. Na zijn vrijlating vertelde de zoon van S.(...) dat uw vader betrokken was bij zijn arrestatie (CGVS, p. 3 en 4). Deze nieuwe wending kan echter aan bovenstaande beoordeling van bedrieglijkheid niets wijzigen. Gevraagd waarom u niet meteen de waarheid had verteld antwoordde u dat andere asielzoekers u hadden aangeraden om deze feiten te verzwijgen omdat uw vader anders als moordenaar kon beschouwd worden en omdat u bang was om teruggestuurd te worden (CGVS, p. 4). Dit kan echter niet als afdoende uitleg worden weerhouden temeer omdat u niet aanwezig was ten tijde van bovenvermelde feiten en uw vader zelf niets verkeerd had gedaan (CGVS, p. 4). Bovendien mag van een asielzoeker ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat bovenvermelde nieuwe verklaringen niets afdoen aan de motieven van uw eerste weigeringsbeslissing dd. 2 april 2014 waarin onder andere werd opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegde over S.(...) en diens zoon. Zo kon u de zoon van S.(...) niet bij naam noemen en kon u buiten uw beweerde problemen met S.(...) niets concreet vertellen over hem. Verder werd opgemerkt dat het niet aannemelijk was dat de zoon van S.(...) zijn pogingen om zijn eer te herstellen door u en uw vader om het leven te brengen jarenlang zou hebben uitgesteld. Uw verklaring hiervoor namelijk dat hij niet in het openbaar naar het dorp zou kunnen komen omdat hij ook schrik had werd niet afdoende geacht. Volgens uw verklaringen was er in die jaren immers wel degelijk sprake van verschillende confrontaties. Bovendien strookt deze verklaring niet met uw omschrijving van de macht van de man.

Betreffende uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in een kerk in België, welke u staafde aan de hand van foto's en een poster, dient opgemerkt te worden dat u geen concrete feiten of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat taliban van uw persoonlijke deelname op de hoogte is en u in geval van terugkeer hiervoor zou viseren (CGVS, p. 5 en 6). U stelde dat uw foto's te vinden zijn op het internet en dat u in de kerk een brief van de taliban had gezien. Deze brief die door u werd voorgelegd is echter niet gericht aan u persoonlijk. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als nieuw element, dat voorgaande weigeringsbeslissingen zou kunnen ombuigen, worden aanzien. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS, p. 6), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. De foto's waarop Kuchi's te zien zijn hebben geen betrekking op u persoonlijk. Zo staan er geen familieleden van u op afgebeeld. Er kan ook niet uit worden afgeleid waar precies, wanneer en in welke omstandigheden deze genomen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat Kabul een redelijk vestigingsalternatief is waar geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 85 262 van 26 juli 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en vijfde asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste vier asielaanvragen een weigeringsbeslissing nam omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden gehecht aan uw vluchtmotieven. In het kader van uw vijfde asielaanvraag stelde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van uw oorspronkelijke problemen. U voegde toe dat u in het kader van uw vorige aanvragen niet de correcte versie van de feiten had verteld. Zo zou u verzwegen hebben dat uw vader na zijn hospitalisatie een lift kreeg van een zekere H.(...) F.(...). Deze zou onderweg gestopt zijn en een de zoon van S.(...) gearresteerd hebben en een herder hebben doodgeschoten. De zoon van S.(...) zou uw vader die in de wagen zat herkend hebben. Na zijn vrijlating vertelde de zoon van S.(...) dat uw vader betrokken was bij zijn arrestatie (CGVS, p. 3 en 4). Deze nieuwe wending kan echter aan bovenstaande beoordeling van bedrieglijkheid niets wijzigen. Gevraagd waarom u niet meteen de waarheid had verteld antwoordde u dat andere asielzoekers u hadden aangeraden om deze feiten te verzwijgen omdat uw vader anders als moordenaar kon beschouwd worden en omdat u bang was om teruggestuurd te worden (CGVS, p. 4). Dit kan echter niet als afdoende uitleg worden weerhouden temeer omdat u niet aanwezig was ten tijde van bovenvermelde feiten en uw vader zelf niets verkeerd had gedaan (CGVS, p. 4). Bovendien mag van een asielzoeker ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat bovenvermelde nieuwe verklaringen niets afdoen aan de motieven van uw eerste weigeringsbeslissing dd. 2 april 2014 waarin onder andere werd opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegde over S.(...) en diens zoon. Zo kon u de zoon van S.(...) niet bij naam noemen en kon u buiten uw beweerde problemen met S.(...) niets concreet vertellen over hem. Verder werd opgemerkt dat het niet aannemelijk was dat de zoon van S.(...) zijn pogingen om zijn eer te herstellen door u en uw vader om het leven te brengen jarenlang zou hebben uitgesteld. Uw verklaring hiervoor namelijk dat hij niet in het openbaar naar het dorp zou kunnen komen omdat hij ook schrik had werd niet afdoende geacht. Volgens uw verklaringen was er in die jaren immers wel degelijk sprake van verschillende confrontaties. Bovendien strookt deze verklaring niet met uw omschrijving van de macht van de man.

Betreffende uw vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in een kerk in België, welke u staafde aan de hand van foto's en een poster, dient opgemerkt te worden dat u geen concrete feiten of elementen aanhaalde waaruit blijkt dat taliban van uw persoonlijke deelname op de hoogte is en u in geval van terugkeer hiervoor zou viseren (CGVS, p. 5 en 6). U stelde dat uw foto's te vinden zijn op het internet en dat u in de kerk een brief van de taliban had gezien. Deze brief die door u werd voorgelegd is echter niet gericht aan u persoonlijk. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als nieuw element, dat voorgaande weigeringsbeslissingen zou kunnen ombuigen, worden aanzien. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS, p. 6), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. De foto's waarop Kuchi's te zien zijn hebben geen betrekking op u persoonlijk. Zo staan er

geen familieleden van u op afgebeeld. Er kan ook niet uit worden afgeleid waar precies, wanneer en in welke omstandigheden deze genomen zijn. (...)”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zijn verklaringen slechts herhaalt en meent dat er geen enkele reden is om te twifelen aan zijn relaas, doch hij geen enkel element bijbrengt om de gedane vaststellingen te weerleggen. Met het louter herhalen van zijn verklaringen kan verzoeker geen afbreuk doen aan de bovenstaande correcte en pertinente vaststellingen. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Waar verzoeker stelt dat de taliban op de hoogte kan zijn van zijn deelname door de vele foto's die genomen zijn en door zijn foto op de poster, toont hij geenszins aan dat de taliban van zijn persoonlijke deelname daadwerkelijk op de hoogte is en hem in geval van terugkeer hiervoor zou viseren (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6). De brief die door verzoeker werd voorgelegd is bovendien niet gericht aan hem persoonlijk (stuk 6, gehoorverslag, p. 6; stuk 15, verklaring meervoudige aanvraag, punt 17).

Waar verzoeker naar de Afghaanse praktijk verwijst dat hij als een afvallige of bekeerde zal worden beschouwd en bij terugkeer te maken zal hebben met sociale discriminatie en geweldplegingen waartegen de overheid geen bescherming kan bieden en derhalve naar het “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” verwijst, brengt verzoeker geen enkel concreet feit of element aan waaruit blijkt dat hij als een afvallige of bekeerde zal worden beschouwd. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, het district Hesa-i Awali Behsud in de provincie Maidan Wardak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict” dd. 25 juni 2014 en de COI Focus “Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” dd. 25 juni 2014) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen dat louter gelieerd is aan het gebruik van de graaslanden. Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Ook uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation, januari 2015) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Wardak, geen “open combat” gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar gehaal thans een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt dat er tijdens de verslagperiode in het district Hesa-i Awali Behsud nauwelijks veiligheidsincidenten voorkwamen.

Waar verzoeker verwijst naar de website van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken over de situatie in de provincie Wardak en de bij zijn aanvullende nota gevoegde informatie, zijnde een recent persartikel dat bericht over de dood van dertig politieagenten in het district Jalrez in de provincie Wardak, toont hij niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst, zijnde het district Hesa-i Awali Behsud in de provincie Wardak, actueel van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF